

1493 §. 8. Fieri potest solis verbis, Lugo n. 26. at expedit fieri scripto, ut certius constet de ea, & de modo, quo concessa est.

1494 §. 1. Nuntium Apostolicum posse quocumque Sacerdotes pro sua Provincia approbare tenent multi: Tullius v. Legatus concl. 158. ait: Legatus Apostolicus in sua Provincia habet ordinariam jurisdictionem. Quicquid potest Episcopus in sua Diocesi respectu jurisdictionis, potest Legatus in sua Provincia, hoc excepto, quod Capitulum potest alienare consensu Episcopi, non Legati. Similiter loquitur Azor. p. 2. l. 5. c. 27. q. 5. Barbof. in Collect. ad l. 1. tit. 30. ad c. Cum non non ignoretis n. 2. Gonz. ad Reg. S. Cancell. Gh. 25. n. 15. Rebuff. in Praxi benef. tit. de Union. n. 24. Piringsh. l. 1. tit. 30. n. 4. Wagner. in Decret. l. 1. t. 30. ad c. 1. Nota 2. Idem tenet Averi. de Sacram. q. 46. fess. 6. Pontius de Matr. l. 5. c. 10. n. 7. Sannig. ad l. 1. tit. 30. Viva de Jubil. q. 9. art. 4. Hinc inferant Gob. & Less. in Auct. v. Confessarius casu 1. Nuntium posse Superiori Regulari communicare potestatem approbandi, cum potestas illa sit ipsi ordinaria. Similiter docet Peliz. t. 9. c. 2. n. 81. Legatum a latere non tantum posse approbare ad audiendas Confessiones in sua Provincia, sed etiam dare facultatem absolventi a reservatis Episcopo, quamvis addat non expedire, ut id sepius faciat, ne offendatur Episcopi, & continentur reservationes. Contra haec tenent dicta dicit Pignat. tom. 2. confult. 1. Nuntium non posse approbare ad audiendas confessiones, nec quovis ordinario de sua Provincia, & eo quod illa per Trid. reservatur, seu specialiter committatur potestati Episcoporum, pro quo adducit declarationes, quae authenticae sunt, resque non possunt: scient Nuntii illi facientes, quia possunt. Et ex dicendis n. 1523. colligitur, Nuntios in Germania, & cum eis Sacram Penitentiarum censu, quod eis competat ordinaria potestas approbandi etiam Regulares in sua Provincia.

1495 §. 2. Episcopus electus & confirmatus, quamvis non consecratus, approbare potest, quia approbatio non est actus Ordinis, sed jurisdictionis, Lugo d. 21. n. 27. Si Episcopus sit excommunicatus, Boss. & Tamb. putant adhuc posse approbare, eo quod approbatio sit tantum iudicium, & simplex testificatio Episcopi, pro ut est talis persona superior, qualis in excommunicatione videtur manere: sed Avera, Pontius cap. 17. & alibi probabiliter dicunt non posse, si sit excommunicatus non toleratus, quia approbatio videtur esse actus Episcopi, prout Episcopus est, requiritur jurisdictionem, quam non habet talis excommunicatus.

1496 §. 3. Ideo Sedes vacans approbare potest, quia quoad hoc habet facultatem Episcopi. Ideo convenit Vicarium in spiritualibus habere potestatem approbandi, quia habet potestatem ordinariam, faciendi unum cum Episcopo Tribunal. V. Leur. de Vicario q. 134.

1497 §. 4. Illi Abbates habent jurisdictionem quali Episcopalem in ordine ad approbandum, uti habent diocesim aliquam nulli Episcopo subiectam, aut saltem secundum Sanchez, qui solent laicos Matrimonio jungere, super eorum votis dispensare, visitare Parochias, excommunicare, &c. Quamvis enim Trid. deroget omnibus privilegiis datis ad declinandum examen Episcoporum, tamen eisdem Abbates respectu Sacerdotum secularium Ecclesie sibi subiectis praeficiendum veniunt nomine Episcoporum, quia quoad potestatem sunt Episcopi. Suar. Henric. Prap. Sanchez. Gob. & alii cum Silv. p. 2. v. Confessarius.

1498 §. 5. Quamvis Parochus possit simpliciter Sacerdoti non approbato delegare jurisdictionem administrandi reliqua Sacramenta, Barb. Possive. Leur. in foro benef. p. 1. q. 435. n. 5. & segg. tamen non potest approbare, aut tali delegare potestatem ad audiendas suorum confessiones, quia hoc est Episcopi, seu Ordinarii, Lugo n. 6. Leur. n. 4. Et sine jurisdictione ab Ordinario, vel a Parochio, saltem tacite, delegata non potest alius Parochus illius parochianum audire, communis cum Leur. n. 3.

1499 §. 6. Videtur dicendum, quod etiam Archidiaconi, aut Praepositi, per se loquendo, & ex vi officii, non habeant potestatem approbandi: unde si alicubi faciant, id erit ex delegatione Episcoporum, qui semper possunt revocare.

1500 §. 7. Ordinarius extra diocesim suam existens potest approbare, quia hic actus non est jurisdictionis contentiose; quae exerci exerceri in proprio tribunali, sed voluntariae, quae extra primum territorium communiter exerceri potest. Putant tamen Lugo in Ref. Mor. l. 1. d. 17. Episcopum Antuerpiensem existentem Namurci non posse approbare Sacerdotem Namurcensem pro sua diocesi Antuerpiensi, quia Namurci existens non est illo modo Ordinarius, sed Superior respectu Sacerdotis Namurcensis, qualis esse possit saltem ratione loci, si cum illo esset in diocesi Antuerpiensi, ubi ipse est Ordinarius.

1501 §. 8. Si Titius approbatus tantum pro Antuerpia, Namurci audiat Cajum Namurcensem habentem ab Episcopo Namurcensi licentiam eligendi quemcumque Confessarium, videtur posse velle absolvi, quia hoc ipso, quod quocumque Confessarium habere jurisdictionem, & approbationem pro Cajio absolvendo, neque licentiam suam relinquit ad Confessarium a se approbatum, sed extendit ad quemcumque Confessarium approbatum, Titius autem est Confessarius simpliciter approbatus, quia approbatus est Antuerpiensis. E contra tamen si Titius Namurci audiat Sempronium habentem ab Episcopo suo Leodiensi licentiam eligendi quemcumque Confessarium, Titius invalide absolvet, quia ab Episcopo Antuerpiensi non est nisi pro Antuerpia approbatus, & Episcopus Leodiensis potuit approbare Titium, utpote nullo modo subiectum nequidem ratione loci, in quo audit; a Namurcensi autem Episcopo, ubi audit, etiam nullo modo censeri potest approbatus: ergo.

1502 Q. 215. An approbatus in una diocesi censeri debeat ubique approbatus? R. Negative: quod certum est saltem quoad Regulares, ex constitutione Clementis X. cujus clausula concernentes subijcio.

CONSTITUTIO CLEMENTIS X.

Superna magni Patris-familias, &c.

§. 1. Sane cum S. Conc. Tridentini Decretis provide statuta fuerit, ut Regulares cujuscumque Ordinis, nisi a suis Superioribus de vita, moribus, & scientia examinati, & approbati fuerint, ac de eorum licentia, etiam in Ecclesiis suorum Ordinum predicare non possint, cum qua licentia personaliter se coram Episcopo praesentare, & ab eis benedictionem petere teneantur, antequam predicare incipiant; in Ecclesiis vero, quae suorum Ordinum non sunt, ultra licentiam suorum superiorum, etiam Episcopi licentiam gratis ab eo dandam habere teneantur, sine qua in ipsis Ecclesiis non suorum Ordinum nullo modo predicare possint. Atque ut nullas facularis, sive Regularis etiam in Ecclesiis suorum Ordinum contradicente Episcopo, predicare praesumat. Itidemque cum nullus Sacerdos Regularis possit confessiones facularium etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneus reputari nisi aut Parochialis Beneficium obtineat, aut ab Episcopo per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alias idoneus iudicetur, & approbationem, quae gratis datur, obtineat, privilegiis, & consuetudine quocumque non obstantibus. Innotuit nobis dubitationes nonnullas circa benedictionem, licentiam, contradicentem, examen & approbationem ejusmodi in aliquibus diocesium excitate fuisse, ex quibus controversiae, & diffensiones permixtae in diem sublequi possent occasione privilegiorum, quae per Sedem Apostolicam Religiosis Ordinibus concessa fuerint.

§. 2. Non attendentes quod alias diversis temporibus praedicta dubitationes, & controversiae nonnullis praedecessorum nostrorum Summorum Pontificum Constitutionibus, earumque Declarationibus definitae fuerint, ejusmodi Definitiones in unum collectas, ut magis magisque diffusionem tollantur semina, & imposturam firmior in agro Dominico pax Christi floreat, pro summo, quo fungimur Apostolorum Officio, novis Apostolicis litteris munientibus duximus, & roborandas. Itaque de consilio nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, & dilectorum filiorum Romane Curiae Praetorum pietate, doctrina, & prudentia praesentium, & matura deliberatione nostra, atque ex certa scientia, hac generali, & perpetuo valitura Constitutione decernimus, & declaramus.

§. 3. Regulares, qui in Ecclesiis sui Ordinis predicare voluerint, teneant ab Episcopo Diocesano benedictionem petere: predicare tamen posse, quamvis illam non obtinerint. Quod si Episcopus benedictionem nedum non concesserit, sed etiam contradixerit, nec in praedictis quidem Ecclesiis licere Regularibus predicare, eosque contravenientes ab illo tanquam Sedis Apostolicae Delegato censuris aliisque penis Ecclesiasticis in vi Constitutionis sel. record. Gregorii XI. Praedecessoris nostri, incipientibus, Inscrutabili Dei providentia coerceri, & puniri posse; Episcopo tamen abique ulla, & rationabili causa contradicere non debere, & hujusmodi benedictionem teneant Regulares petere, si in quibuscumque Oratoris sui Ordinis sermonem coram populo, vel in Ecclesiis, aut ad crates Monasteriorum Sanctimonialium eorum jurisdictioni subiectarum licet clausis januis, & nullis facularis ibi interit, habere voluerint. Possent Episcopus licentiam concellurum Regularibus in Ecclesiis, quae suorum Ordinum non sunt, predicare volentibus illos, quamvis ab Universitatibus, aut a Magistratibus laicis nominatos, etiam si Episcopi Antecessores per tempus immemorabile hanc licentiam abique examine concedere consueverint, quoad doctrinam, examinare, si ita ipsius arbitrio, quod moderatum, & discretum esse debet, visum fuerit, & licentiam praedictam semel isdem concessit ab rationabiles causas licet occultis, praedicationem tamen concernentes suspendere. Non posse tamen Episcopus generatim prohibere Regularibus, quin in Ecclesiis suorum Ordinum praedictent.

§. 4. Ad haec Religiosos ab Episcopo ad confessiones facularium in sua Diocesi audiendas approbatos, non posse in alia Diocesi eas abique Episcopi Diocesani approbatione audire, quamvis poenitentibus subditi sine ejus Episcopi, a quo ipsi Religiosi fuerint approbati, & generaliter approbati ab Episcopo ad personarum facularium confessiones audiendas nequaquam censeri approbatos ad audiendas confessiones Monialium sibi subiectarum, sed egere quoad hoc speciali Episcopi approbatione: atque approbatus pro audiendis confessionibus Monialium unius Monasterii minime posse audire confessiones Monialium alterius Monasterii. Itidemque Confessarios extraordinarios semel deputatos, atque approbatos ab Episcopo ad Monialium confessiones pro una vice audiendas, haud posse expleta deputazione in vii approbationis hujusmodi illarum confessiones audire, sed toties ab Episcopo esse approbandos, quoties casus deperationis contigerit. Ceterum in Monasteriis, ac etiam Collegiis; ubi iuxta Regularia instituta vivitur, posse tam Praetores Regulares quam Confessarios Regularium eorumdem Monasteriorum, seu Collegiorum audire confessiones illorum facularium, qui inibi sunt vere de familia, & continui commensales; non autem illos, qui tantum ipsis deserviunt: illos autem Religiosos, qui ad confessiones audiendas idonei generaliter reperti fuerint, ab Episcopo generaliter quoque, & distincte abique aliqua limitatione temporis, ceterorumque locorum, aut generis personarum in Diocesi propria admittendos: quoad ceteros vero qui non adeo idonei reperuntur, si petierint se admitti, arbitrio Ordinarii relinquere, ipsos cum limitata facultate, prout eidem Ordinarius magis expedire videbitur, probare, & admittere, semel aut simpliciter approbatos posse in diocesi approbantis quovis anni tempore etiam Palchali, & quorumcumque etiam infirmorum confessiones audire abique ulla Parochorum, vel ipsius Episcopi licentia:

centia: De qua tamen confessione teneri dictos Religiosos eorumdem infirmorum Parochum illico certiorare reddere. Et hoc posse illis ab Episcopo sub poena suspensionis a facultate audiendi confessiones praecipui suscipere tamen, ut certioratio hujusmodi fiat saltem per scripturam apud ipsum infirmum reliquendam.

1506 §. 5. Et eos, qui dictis Religiosis simpliciter approbatus Palchali tempore confessi fuerint, Constitutioni, quae incipit: Omnis viri usque sexus, quoad confessionem dumtaxat faticisicis confendos. Regulares vero ad ejusmodi confessiones audiendas praevio examine simpliciter, & abique ulla temporis praefinitione ab ipso Episcopo, secus autem ab ejus Vicario, aut antecessoribus Episcopi approbatos, non posse ab eodem, qui sic approbavit, iterum examinari, aut ab eidem confessionibus audiendis suspendi, seu licentias illis concessas revocari, nisi nova superveniente causa, quae ipsas confessiones concernat. De qua tamen haud necessarium esse, ut in actis constet; nec eam teneant Episcopus ipsi Regularibus significare, sed Sedi Apostolicae dumtaxat, ubi eam sibi aperiri postulariverit.

1507 §. 6. Porro si Regulares cum scandalato, aut alias inhoneste vivant, vel aliquid delictum committant, per quod rationabili Episcopi iudicio videantur a confessionibus suspendendi, in quo ipsi Episcopi conscientiam onerant esse volumus, cum praecipua ministri Sacramenti Poenitentiae qualitas sit vitae integritas ac morum honestas; utique eam causam ad confessionibus minuitur pertinere, ac proinde nihil obitare, quominus eo eam possit Episcopus Regularis a feteripio approbados suspendere, aut repellere a confessionibus audiendis: Attamen confessiones audiendi facultatem cum omnibus simul unius conventus Regularibus Confessariis admitti ab Episcopo inconluta Sede Apostolica nullatenus posse. Ex facultatibus per Mare Magnum aliae privilegia Regularibus cujuscumque Ordinis, Instituti, aut Societatis etiam JESU concessas factam esse non esse poenitentem absolventi in casibus ab Episcopo sibi reservatis, & per confirmationes didictorum privilegiorum, quae Regularis a Sede Apostolica post sacram Conc. Trid. obtinuerunt, nequaquam revixisse privilegia prius ab eodem Concilio, aut deinde Apostolicis etiam decretis sublata, atque extincta, si quae habebant absolventi a casibus Episcopo reservatis.

1508 §. 7. Et habentes facultatem absolventi ab omnibus casibus Sedi Apostolicae reservatis, non ideo a casibus Episcopo reservatis posse absolvi: posse autem Regularem Confessarium in Diocesi, in qua est approbatus, consequentes esse alia diocesi a peccatis in ipsa reservatis, non autem in illa, ubi idem Confessarius est approbatus, absolvi, nisi eosdem poenitentes noverit in fraudem reservationis ad alienam Diocesim pro abolitione obtinenda migrasse. Vigore supra didictorum privilegiorum nequaquam licere Regularibus eorum fatisfacta parte absolvi poenitentes a censuris quoad externum, & iudiciale forum, & absolutos ab eis in foro poenitentiae utique non censeri absolutos in exteriori iudicio, & contentioso. Quinimo censuris Ecclesiasticis irretitos, & denuntiatos ab Episcopo cogi posse gerere se pro talibus, etiam si a Regularibus fuerint absoluti. Quoties exhibitis aliquibus Regularium Apostolicis privilegiis coram Episcopo, ab eo iudicetur ipsa non suffragari casu, de quo agitur, si didictorum privilegiorum verba obscura sint, & ambigua, non esse ad Metropolitanum provocandum, sed cum ejus lit interpretari, cujus est condere, didictorum privilegiorum interpretatione Sedis Apostolicae clementer, prout alias constitutione Praedecessoris nostri sel. record. Clementis VII. statutum fuit esse requirendam.

1509 §. 8. Decretentes, sic & non alias per quocumque Iudices ordinarios, vel delegatos quavis auctoritate, & dignitate fulgentes, etiam causarum Palatii Apostolice Auditorum ac S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, Vicelegatos, & Nuncios, & quovis alios sublata esse, & eorum auctoritate quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & iudicandi, iudicari, & definiti debere. Irritum quoque, & inane quicquid fecus super his a quocumque auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

1510 §. 9. Non obstantibus quibusvis constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis in favorem quorumcumque personarum, atque quorumvis Ordinum tam mendicantium, quam non mendicantium, militarium, etiam S. Joannis Hierosolym. Congreg. Societ. etiam JESU, ac cujusvis alterius instituti etiam necessarii, & in individuo exprimentis, Monasteriorum, Conventuum & Capitulorum, Ecclesiarum, & aliorum quorumcumque tam facularium, quam regularium locorum, necnon illorum etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutus, vel consuetudinibus etiam immemorabilibus, exceptionibus quoque, indultis, & privilegiis etiam in corpore juris clausis, aut ex causa, & titulo oneroso, vel in limine fundationis concessis, etiam Mari magno, sed Bulla aurea, aut alias nuncupatis; Conservatorum Deputacionibus, eorumque, atque aliis inhibitionibus, quibus Episcopi deferre minime teneantur, & quibusvis aliis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoris aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, nec non irritantibus, & aliis decretis etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolica potestate plenitudine, aut alias quomodolibet etiam per viam communicationis, seu extensionis concessis, & iteratis vicibus approbatis, & innovatis, quibus omnibus, etiam si pro illorum sufficienti derogatione illis eorumque totis tenoribus, & formis, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, sine quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omnino, & forma in illis tradita, & observata, inserti forent, praesentibus pro plane, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis quoad

ea, quae eidem praesentibus adveniant, alias in suo robore permanens harum serie specialiter, & expresse derogamus ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae 21. Junii, publicatum 2. Augusti. 1670.

1. Constitutio illa obligat omnes Regulares, etiam Societatis JESU; & derogat omnibus quorumcumque etiam Mendicantium Ordinum privilegiis, ac si de verbo ad verbum hic exprimerentur, ut constat ex §. 9. Et hoc sufficere ad efficaciter derogandum; constat ex dictis n. 1464. Hinc si ego Sacerdos Regularis Coloniae approbatus, item cum cive Colonensi Ruramundam, non possem hunc absolvi Ruramundam, quia non sum approbatus ab Episcopo Ruramundano.

2. Regularis approbatus in hac tantum diocesi non potest nequidem vi Bullae Cruciatum, vel in Jubilao eligi in alia diocesi ad audiendas confessiones, quia Pontifices declarant Ordinarium, a quo ille, qui eligitur, debet esse approbatus, esse Ordinarium illius diocesis, in qua audiuntur confessiones, Lugo, Tamb. Lot. Card. in 2. Crisi d. 2. n. 271. Belleg. p. 3. fess. 9. q. 2. contra Viva de Jubil. q. 9. art. 3. qui putat in Jubilao sufficere approbationem Episcopi poenitentis.

3. Putant Patet. p. 5. n. 782. Taberna de pecc. c. 6. §. 2. q. 4. 1513 & alii tres Doctores hujus Provinciae, quos consulit, Sacramentum Societatis in una diocesi approbatum, dum iter agit per alias dioceses, adhuc posse audire confessiones quorumcumque facularium exceptis locis, in quibus Ordinarii existunt, & dummodo Parochi non repugnent, id enim habemus vi Bullae Greg. XIII. Decret. Romanum Poenitentem; quo privilegio, uti innuit Lugo d. 21. n. 47. sumus subditi, & censuram approbati ab illo Ordinario, in cujus diocesi sumus. Putantque plures apud Dian. p. 3. t. 2. R. 123. Decreta Pontificum, quae videntur talem facultatem revocare, tantum loqui de potestate audiendi confessiones permanentes, non autem transientes, hoc enim est minus, & diversam privilegium, sed cum Clemens ad confessiones simpliciter audiendas, praesentem in transiente, aut permanente, universim requirit approbationem Ordinarii loci, in quo Regularis audit, ac revocat omnia qualicumque, & quomodocumque data privilegia in contrarium, non auderem sententiam illam sequi. Nec novum Com. prius. Societatis v. Confessarius §. 2. videtur satis fidere illi privilegio.

4. Docet Gob. t. 7. num. 87. ex quo notatur alii, quod in 1514 locis Germaniae vel omnibus, vel plerisque, Sacerdotes Societatis, & alii Mendicantes in una diocesi approbati, nova approbatione, in alia communitur non egent, ex tacita Episcoporum concessione. Sed de hac fati non constat, cum viderem saepe Regulares ex una ad aliam diocesim transientes sibi se Ordinarii, & per hoc tantum facilitate approbationem sui pro nova diocesi, si offendant approbationes aliarum diocesium.

5. Regularis approbatus potest suum locum Regularem ejusdem Ordinis absolvi, in quacumque diocesi sit cum illo, quia decreta Pontificum tantum loquuntur de confessionibus facularium, & Religiosorum alterius Ordinis.

6. Dicta decreta tantum loquuntur de Confessariis Regularibus hinc quoad Parochos, seu alios Sacerdotes faculares manent antiqua quaestio, a quo Episcopo approbati esse debeant. Henr. & alii dixerant sufficere a quocumque Episcopo, sive poenitentis, sive Confessarii, sive alio, quia Trid. tantum requirit approbationem Episcopi, abstrahendo, quibus ille sit: sed sententiam illam merito rejicit Lugo n. 29. & ratio colligitur ex dicendis. Alii cum Viva dicunt requiri, & sufficere approbationem ab Episcopo poenitentis; quia penes Episcopum est committere oves suas illi, cui vult, & iudicat expedire: sed contra hanc sententiam sunt multae declarationes S. Congreg. apud Lugo n. 31. de quibus tantum videri potest Leur. in foro benef. p. 1. q. 43. n. 2. & alii cum Suar. & Caltr. pun. 29. §. 3. dicunt requiri, & sufficere approbationem ab Episcopo Confessarii, quia Confessarius debet probari ab Episcopo: ergo debet illi esse subiectus. Sed contra hanc sententiam etiam est, quia si vera est, Sacerdos Coloniae non posset Monasterium approbari ab Episcopo Monasteriensi pro confessionibus Monasterii audiendis, quod est incredibile, & contra praxim; inquit Lugo n. 33. & 36. Alii cum Nav. Barb. Lug. n. 35. determinate requirunt approbationem ab Episcopo illius loci, in quo confessiones audiunt, quia spectat ad Episcopum, ne quis in sua diocesi confessiones audiat, qui ab eo non est iudicatus idoneus, sicuti ad Magistratum ubi spectat, ne Medicus abique ejus licentia civibus medicinas praescribat. Hac sententia videtur probabilior, eamque Card. n. 271. putat nunc esse certam ex Const. Clementis X. quia quando hoc declarat de Confessario Regulari, facile paritate rationis idem colligitur de faculari; sed ratio illa nulla est, nam in positivis non valet illatio a parti uno nec a majori ad minus, vel contra, alias bene licet argumentari hic Episcopus reservat blasphemiam; ergo etiam odium Dei: Papa reservat lectionem libri haeretici; ergo etiam desperationem &c. Hinc. Ill. tr. 6. d. 7. n. 177. & alii multi cum Leur. n. 1. (1) non improbabiler dicunt saltem Parochum hujus diocesis non indigere alia approbatione ad alibi audiendum confessionem sui subditi, quia cum ratione numeris sit Pastor ejus, & Confessarius ordinarius, satis a Trid. censetur pro illo ubique audiendo approbatus; sicuti etiam Confessarii Principum, & Magnatum, qui respectu illorum sunt veluti Parochi, quando per varias dioceses illos comitantur, audiunt illos ubique sine approbatione singulorum Ordinariarum. Et idem videtur dicere Lugo n. 42. de quocumque faculari Sacerdote approbato retinere domicilio in hac diocesi, si cum subdito hujus diocesis peregrinetur in alia diocesi. Et idem etiam Sanchez, & alii apud Leur. q. 435. n. 4. docent, si Parochus alteri approbato non Parochio deleget jurisdictionem in suis, hunc delegatum posse istos Parochianos audire etiam extra diocesim, cujus est Parochus delegans: sicut enim hic Parochus potest audire suos in alia diocesi, ita poterit habens delegatam ab illo potestatem.

tem. E contra tamen docet probabilis illi. etiam Parochum hujus diocesis non posse extra hanc diocesim audire alienos sine approbatione Episcopi loci.

(1) His aperte fauet S. C. qua in Pofnaniensi dubio, an Curati unius Diocesis vocari a Parochis alienae Diocesis, possint in illa audire Confessiones tam fuorum subditorum, quam alienorum abque licentia Episcopi, respondit 3. Decemb. 1707. apud Lambert. T. 4. Edic. p. 220., & T. 9. Resol. p. 5. C. 2. 43. in felid. ab anno 1709. ad 1718. affirmative quoad subditos, negative quoad reliquos.

1517 7. Quod dictum est de Parocho seculari, videtur dicendum etiam de Regulari habente verum beneficium Parochiale, quia simili modo supponitur jam approbatus in hac diocesi pro sua Parochia, cui affixus est.

1518 8. Quod attinet ad Missionarios castrenses, Laym. l. 5. t. 6. c. 10. n. 5. recte docet, eos, qui ab Episcopo praeficiuntur alicui legioni suae pro admittendis Sacramentis, esse talis legionis veluti Parochos, ubique terrarum illa fuerit, & etiam novi milites accedant, aut succedant aliis: sed tota difficultas est, si Missionarios ille fit Regularis, an propter Constit. Clementis X. debeat approbati ab Episcopo omnium diocesum, per quas transit, aut in quibus forte commoratur legio? Negarunt duo Doctores a me interrogati, & putarunt, sequentia posse tuto teneri: 1. Talem Castrensem etiam Regularem, ubiqueque sit, esse approbatum pro sua legione. 2. Si milites alii etiam ex alia legione, cui alius sacerdos Castrensis praefatus eum accedat, posse absolvi, quia milites omnes censentur esse veluti vagi, & proprii Missionarii contenti sunt, ipsi autem sunt approbati etiam pro illa diocesi respectu suae legionis: ergo facti si subditus hujus Parochiae veniat ad Parochiam alterius vicini, potest ab hoc Parocho absolvi, uti habet praesens, ita etiam hic. 3. Videtur idem dicendum esse de aliis hominibus vagis, quia quavis non sint milites, tamen forte in exercitu sunt, vel in praesidio, & petunt ab eis absolvi. 4. Quod attinet ad alios, qui non sunt vagi, sed Parochiani locorum, in quibus labent, vel per que transeunt legiones, quoad hos videtur in rigore observanda Constit. Clementis. 5. Unus eorum Doctorum addidit talem Castrensem habere jurisdictionem pro toto exercitu, ideoque si unus Tribunus alterius legionis eum peteret, posse etiam hunc absolvere, nam si hic moreretur, alter in ejus locum posset succedere abque nova auctoritate Superiorum, quorum voluntas hic est talis. Ita viri illi: ego autem nihil definitio, attamen pro confirmandis hic dictis n. 1. occurrit haec ratio, quia tales castrenses sunt Parochi suae legionis: ergo talis legio est ipsius Parochia: ergo ubiqueque sit legio, ipse semper est in illa Parochia, dicitur enim Parochus a παρῶν; aecola, sine incolae, eo quod collocetur inter eos, quorum, quoad animam, curam gerit, ut dixi l. 4. n. 599. ergo cum semper sit inter legionem suam, semper est in Parochia sua, & non tantum circumducit parochianos suos, sed et ipsa circumfert totam Parochiam suam, uti enim legio est vaga, & nullo modo fixa, ita & Parochia illius: ergo sicut Parochus existens in sua Parochia semper potest absolvere suos, ita & talis Missionarius. (1)

(2) Status tamen sententiam de Cappellanis Exercitus, sive Regularibus, sive Secularibus respectu militum in praesidiis de gentium, sine speciali facultate Sedis Apostolicae. Nam S. C. die 16. Martii 1694. respicit negative hunc dubio, an Cappellani Exercitus, sive Regulares, sive Seculares Catholici possint administrare Militibus in praesidiis degentibus Sacramentum Penitentiae sine speciali facultate Sedis Apostolicae, vel licentia, & approbatione Ordinarii, in cujus Diocesi extare contigerit. Idque ipsum confirmatum fuit in Frisingensi 29. Januarii 1707., ut videre est T. 2. Resol. p. 104. Sed etiam habenda praeculis episcopi dem S. C. Deciso in Viterbiensi Visitationis liminum 18. Apr. 1722. T. cit. p. 158. Nam quaevis fuit, an Patres Cappuccini Cappellani Trimerium Summi Pontificis excipere possint Confessiones Remigum sine approbatione Episcopi Viterbiensis, & aliorum in Trimeribus degentium, sive quando Remiges, & alii sunt in Darfena, sive quando Remiges, alique in Trimeribus degentes sunt in Civitate Centum Cellarum. Audi vero responsionem S. C. Postea Patres Cappuccinos sine approbatione Ordinarii Viterbiensis, & cum sola approbatione Urbis Vicarii excipere Confessiones Remigum, & aliorum in Trimeribus continuo degentium, tam in ipsis Trimeribus, quam in Porto, & Receptaculo vulgo Darfena, & in Hospitio in Darfena existente; sed non posse eosdem Patres Cappuccinos excipere eorumdem Confessiones in Civitate Centum Cellarum sine approbatione Ordinarii Viterbiensis.

1519 Q. 216. Quid praeterea notandum sit circa approbationem Regularium? R. Seqq. §. 1. Illi Regulares approbantur ab Episcopo, qui approbantur a Superioribus suis ex speciali gratia, vel facultate concessa ab Episcopo, uti per se patet.

1520 §. 2. Ex n. 1505. constat Confessarium Regularem exemptum, quavis secundum dicenda n. 1522. habeat jurisdictionem a Papa, attamen hanc habere suspensam usque ad approbationem Episcopi, qui si hanc felle dederit, functus est officio suo, & tum habet Regulares jurisdictionem a Papa acceptam, omnino sine expeditione, nec impedimento ab Episcopo, secundum dicenda n. 1545. Tenetur autem Episcopus Regularem reperitum absolute idem approbare, uti habet Clemens X. n. 1509. Non sufficit autem petitiu esse & in iure denegata approbationem, uti colligitur etiam ex hac prop. 12. ab Alex. VII. damnata, Satisfacit praecipuo annuo confessions, qui confitentur Regulari, Episcopo presentato, & ab eo in iure reprobatio: An vero possit Episcopus revocare approbationem semel datam, dicitur n. 1545.

(3) Fuit tamen Episcopus, qui Regularibus a se approbatis onus imponere se posse contendere, accedendi ad mensuras discretiones, & Congregationes Casuum Conscientiae, neque abique hac restrictione facultates audiendi Confessiones elargiri illis vellet. Die autem 12. Martii 1718. consult. S. C. id injungi non

posse ab Episcopo. Decretum extat T. 1. Resol. p. 30.; imo, ut ibidem legitur, idem responsum a S. C. prodierat in Forofero. pron. 12. Martii 1685. etiam quoad Regulares in Caenobis de-

gentes, quae propter exiguum Religiosorum numerum subiecta sunt jurisdictioni Ordinarii ex Decreto S. Memoriae Innoc. XI. incipiens: Ut in panis.

§. 3. Quamvis plures apud Lugd. d. 21. n. 9. dixerint Praelatos Regulares, uti Provinciales, Priores, Guardianos, Rectores non indigere approbatione ad audiendas confessiones secularium, eo quod sint veluti Parochi curam animarum habentes, tamen oppositum omnino tenendum est cum Suar. Fas. Lugd. n. 10. Viva de Jubil. q. 9. art. 4. quia repta non sunt Parochi, cum Parochus definiatur esse, qui, auctoritate Episcopi, Ecclesiam parochiam est praefectus ut populo subministrat pabulum verbi Dei, & Sacramentorum: ergo etiam de talibus Praelatis valet dicta n. 1505. De Abbatibus dicitur n. 1535.

§. 4. Si secularis in Monasterio famulatur Regularibus, & 1522 non sint de familia, id est, continuo ibi non fruatur menta, opus est approbatione Ordinarii, ut audi possint, uti tenent omnes cum Silv. p. 1. v. Confessarii approbatio. Et quavis sint de familia, si Superiores Monasteriorum non sint Abbates cum potestate, de qua dicitur est n. 1497. adhuc opus esse probatione Ordinarii ad illos audiendos, tenet Silv. supra, & iterum p. 2. v. Confessarii approbatio. Sed recte contradicunt Rodrig. La Cruz, Tamm. & jam certum est ex n. 1505.

§. 5. Si Episcopus, aut Vicarius illius Generalis concedat Regulari facultatem audiendi diocesanos, vel si de alicui diocesano facultatem consistendi Regularibus, frustra repugnant Parochi, nam singuli parochiani sunt subditi Ordinario tanquam Pastori universali omnium, etiam ipsorummet Parochorum.

Q. 217. Cui confiteri debeant, aut possint Regulares itinerantes? R. §. 1. Regularis, saltem Societatis JESU, confiteri debet socio suo Sacerdoti ejusdem Ordinis, non autem externo aut alterius Ordinis, imo nec ejusdem Ordinis foris in via occurrenti. Quod si non adit Confessarium ejusdem Ordinis, potest confiteri cuivis, etiam non Regulari. Putantque Suar. Tamb. Spor. n. 685. Burgh. cent. 2. casus. contra Vsq. etiam non approbato ab Episcopo, quia Praelatus censetur id permittere, si sit consuetudo, vel necessitas confitendi, aut communicandi de via; nec requiritur, ut Confessarius Regularium sit ab Episcopo approbatus, saltem exceptis Monialibus, sed secundum dicta n. 1497. satis est esse designatum a Superiore.

§. 2. Religiosus Societatis JESU divertens ad aliquam domum sui Ordinis tenetur confiteri aut socio vivo, aut uni ex Ordinariis Confessariis illius domus, Gob. tr. 7. nu. 646. Inquit facere debet, si casum reservatum habeat, dicitur num. 1679. Quoad alios Religiosos, quisque debet se conformare suis statutis vel consuetudinibus.

§. 3. Si Moniales absint a suis Monasteriis, etiam scient, licet sibi liceat per Statuta, vel consuetudinem; quod si nesciatur de Statuto, vel consuetudine, potat Platelius permitti, ut cuivis confiteantur. Melius tamen est interrogare, an facultatem habeant, & si affirmant, credi potest.

§. 4. Dubium est, an Moniales cum licentia degentes extra Monasterium, & a Superioribus suis habente potestatem confitendi cuicumque, possint confiteri non approbato specialiter pro Monialibus: & videtur, quod sic; quia quavis Greg. XV. in Constit. Insuperabili, quam refert Synod. Colon. ann. 1661. pag. 173. dicit, Confessores vero sive Regulares, sive seculares quomodocumque exempti, tam ordinarii quam extraordinarii ad confessiones Monialium etiam Regularibus subiectarum audiendas nullatenus deputari valent, nisi prius ab Episcopo diocesano idonei iudicentur, & approbationem, quae gratis concedatur, obtineant: tamen videtur intelligere de illis solis Confessariis, qui vel sunt Ordinarii in Monasteriis vel extraordinarie mittuntur pro audiendis Monialibus, secundum dicenda n. 1524. adeoque intelligi de Monialibus in Monasteriis degentibus, supponit enim iuxta alias Bullas Apostolicas, quod Moniales semper sint intra claustrum. Et etiam id solum videtur vel Clemens X. relatus n. 1505. nam paulo ante dicit se praedecessorum Constitutiones, & declarationes in unum collectas, & vobis revocare: ergo etiam ipse intelligit tantum Confessarios ordinarios, vel extraordinarie deputandos pro audiendis intra claustra Monialibus, quales non sunt, qui adiuvent peregrinos, ut de iis non loquuntur Pontifices; & consequenter cum a iure antiquo recedendum non sit, nisi quatenus novo fuerit expressum, l. Praecipimus, §. 6. Cod. de appell. ejusmodi Sacerdotes possunt, uti ante, absolvere Moniales per accidentes ad venientes, quavis non sint ad eas specialiter approbati. Conf. nam saltem per episcopum idem dicendum est in Germania, in qua Monialibus saepe conceditur longo tempore abesse, & morari in locis, ubi nulli, aut rarissimi sunt tales specialiter approbati: credibile autem non est Papam velle illas tanto tempore carere Sacramentis Penitentiae, & Eucharistiae.

Q. 218. Quid praeterea notandum sit circa approbationem, & 1528 Confessarium pro Monialibus? R. Seqq. §. 1. Ad audiendas sine ordinario, sive extraordinario Moniales, etiam exemptas a jurisdictione Episcopi, requiritur approbatio Episcopi secundum dicta n. 1257. lic enim habet Constitutio Greg. XV. Hanc tamen Constitutionem, quoad punctum illud approbationis pro Monialibus exemptis, non esse receptam pro regnis Hispano subiectis, sed ab Urbano VIII. suspensam testatur Lerana 1. i. Summ. c. 19. n. 35. ideoque Platelius par. 1. n. 805. & Lohm. tr. 23. q. 5. dicant non obligare pro Belgio, in quo secundum Trid. sess. 23. c. 15. de Reform. solummodo ad audiendas confessiones secularium non autem Regularium requiritur approbatio Episcopi. Constitutio autem Clementis X. relata a n. 1502. non videtur ponere novum jus, sed tantum roborare, & declarare Constitutiones priorum Pontificum, uti habent verba num. 1505. relata. An autem Constitutiones illae quoad hoc punctum alibi aique rece-

pte sint, & obligent, dubitatur; negant aliqui, quia Episcopi non videntur urgere, sed conivent, uti in multis aliis per tales Constitutiones statuit, v. g. ut Regulares in templis suis non concionentur, nisi accepta benedictione ab Episcopo, in alienis autem non nisi cum licentia, ut verba habent n. 1504. relata. E contra, quod sufficienter his locis recepte sint, & obligent, fuisse sequentia; imprimis quia in diocesis vicinis observantur quoad punctum illud, speciatim in Paderbonensi. Deinde Constitutio Greg. XV. est promulgata in Syn. Colon. anno 1662. pag. 173. ideoque eam Colonia observant Patres Franciscani respectu Monialium sibi subiectarum, vigetque etiam in diocesi Monasteriensi, ac etiam in Hildesheimi recepta est Clementis X. Constitutio: ergo pro talibus locis, requiritur, ut Confessarius Monialium sit ab Episcopo approbatus.

§. 2. Silv. p. 2. v. Confessio, casu 2. testatur responsum sacre Congregationis approbatum a Greg. XV. & Urb. VIII. dicere, quod Regularis ad audiendas Moniales sibi subiectas egeat specialiter Episcopi approbatione: (1) quod clare exprimit Clem. X. n. 1505. relatus, ubi addit approbatum ad unum Monasterium non esse approbatum ad aliud, & deputatum pro una vice non esse deputatum pro pluribus vicibus. Quando autem dicit, Monialium sibi subiectarum, non est sensus, sibi, id est, Episcopo subiectarum, ut videtur intelligere Platelius, sed sibi, id est, Regularibus subiectarum, nam de Regularibus sibi loquebatur, ad quos fit referatur reciprocum sibi, id est, propria locutio, si autem ad Episcopum, est minus bona, & parum syntactica, standum est autem pro sensu proprio verborum, vel ideo etiam, quia de subiectis Episcopo non poterat esse dubium, cum certum esset ad eas audiendas requiri specialem Episcopi approbationem. (2)

(1) T. 2. Resol. p. 266. 30. Januarii 1723. respicit S. C. in Uratislaviensi Abbatibus Lubensis, approbationem Confessarium pro Monialibus pertinere ad Episcopum. Idem sancitum fuit in Praesentibus 14. Nov. 1733. T. 6. p. 158. Vide & Tomum 12. Theol. Resol. p. 169.

(2) Clarissimum id est ex Bulla Benedicti XIII., quam beic damus, & ex qua alia multa docerunt suis locis diligenter adnotanda a Morali Theologo, est pro Regnis Hispaniarum edita fuerit.

BENEDICTUS PAPA XIII.

Ad perpetuam rei memoriam.

DAstoralis officii sollicitudo non admonet in his vigilantiae, & auctoritatis nostrae partes liberiter interponere, ut quae a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris ad Dominicos gregis, animarumque salutem, & directionem provide constituta reperuntur suum plenitudo effectum.

§. I. Cum itaque quampurimum ex Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Regnum Hispaniarum litteris non ita pridem intellexerimus, Constitutionem pro Ecclesiastica disciplina in eisdem Regnis servatione, & infestatione a fel. record. Innocentio PP. XIII. Praedecessore nostro die 13. Maji 1723. post maturum consilium editam, quae incipit: Apostolicis Ministeriis &c. ad subinde a Nobis per quadam nostras in simili forma Brevis die 22. Septembris 1724. desuper expeditas litteras, quibus totum ipsius Constitutionis tenorem inferimus, confirmata, & innovata per nonnullos praefatum Regulares in dd. Regnis degentes, haud omnino, ut per erat, & servari, quinimo ejus executionem variis artibus, inanibusque praetextibus retardari, atque eludi; graviter commoti fuimus, nec defuimus conceptum inde dolorem, ac indignationem nostram cum Superioribus Generalibus ipsorum Ordinum communicare, eisque discrete explicare firmam, constantemque voluntatem, ac intentionem nostram esse, ut memorata Constitutio prompte, & omnimode executioni demandaretur, & in transgressores, seu inobedientes condignis poenis animadvertetur. Ipsi vero Superiores Generales pro ea, quae praedita sunt prudentia, probitate, & filiali in nos, & hujus S. Sedis mandata obsequio, id contra, & praeter eorum mentem, ac non sine intimo animi sui dolore accidisse Nobis ingenue declarant, vehementer etiam improbant quicquid contra eandem Constitutionem scripto, vel facto attentatum fuerit per aliquos suos subditos, pro quibus erroris, ac noxae veniam a Nobis suppliciter implorantur, simulque pollicentur fidei sedulam se daturus operam, ut quae in ea facienda, servandaque praescribuntur ab omnibus, & singulis suis Religiosis abque mora adimplerentur. Licet autem Nos non minus ad exitas eorumdem Superiorum Generalium precum, quam ob peculiarem paternae charitatis affectum, quo Religiosas saepe prosequuti sumus, & prosequamur familiaris, in quarum altera, inclito nempe Fratrum Praedicatorum Ordine dia versati fuimus, a poenis adversus dictos transgressores inferendis abstinuimus; nihilominus quatenus habemus ad rememorandam, sive eludendam, aut quomodolibet impediendam praedictae Constitutionis executionem a nonnullis ex praefatis Regularibus scripta, acta, gesta fuerunt cum inde sequuntis, & quodcumque sequuntis, auctoritate Apostolica, tenore praesentium reprobamus, & damnamus, & pro reprobatis, & damnatis ab omnibus haberi volumus, & decernimus.

§. II. Praeterea gravis mentis Nostrae super eadem Constitutione testimonium, ac iudicium perhibere volentes, districte, ac in virtute sanctae Obedientiae Nobis Vicaria Christi preloitate in Terris fungentibus ab Universis Christi fidelibus debite, harum serie denuo praecipimus, & mandamus, ut exacte, & inviolabiliter, omnique colore, pretexto, titulo, & contraria qualisvis interpretatione prorsus sublatis, serventur omnia, & singula in emanata Innocentii Praedecessoris Constitutione facta.

§. III. Similiter volumus, ut in promotione Regularium ad Ordines, Decretum pia memoriae Clementis PP. VII. Praedecessoris etiam Nostrae iuxta memoratam Constitutionem accuratissime observetur, directe quoque inhibentes omnibus Archiepiscopis, & Episcopis praefatis, ne eisdem Ordines conferre praesumant alicui Regulari, qui vel in Monasterio, sive Conventu intra suam Diocesim sito non degat, vel si de familia Monasterii, sive Conventus alterius Diocesis fuerit, litteras praefortias sui Superioris Regularis non exhibeat, servata in praemissis Decreti Clementis, ac Constitutionis Innocentii Praedecessorum praedictorum dispositione.

§. IV. Eisdem quoque Archiepiscopis, & Episcopis sub interminatione divini iudicii denuo praecipimus, ut quibuscumque Mulierum Monasteriis tam sibi subiectis, quam etiam quomodolibet exemptis, omni studio, & diligentia incumbant, & ad vigilent executioni eorum, quae pro custodienda Sanctimonialium Clausura, impediendoque in dicta Monasteria exteriorum ingressu, tum in Sacri Concilii Tridentini Decretis, tum in Constitutione felic. mem. Gregor. PP. XIII. Praedecessoris itidem Nostrae, quam idem Innocentius Praedecessor in praefata sua Constitutione innovavit, desuper sancita fuerant.

§. V. Porro injungimus quoque exactam ejusdem Innocentii Constitutionis observantiam circa Confessiones a Regularibus praedictis, nec etiam ex indulto, quod eis competere perperam praetenditur in vim Bullae Cruciatiae factae nuncupatae, nec ex alio quocumque privilegio excipendas abque precedente approbatione, & licentia Ordinarii pro tempore existentis loci, in quo Sacramentum Penitentiae ministratur, servata quoque limitatione, quae in ipsa licentia ab eodem Ordinario adjecta fuerit, vel quoad tempus, vel quoad locum, vel genus Praedictorum; Declarantes, quod in omnibus casibus praedictis confessiones aliter factae, & respective exceptae nollae, atque invalidae, ipsique Confessarii eo ipso suspensi erunt.

§. VI. Ad haec rursus prohibemus, atque interdicimus, ne Regulares cuiuscumque Ordinis, aut Instituti excipere audeant Confessiones Monialium etiam eorum regimini subiectarum, & ab Ordinarii jurisdictione quomodolibet exemptarum, nisi ultra licentiam suorum Superiorum Regularium examinari fuerint, & pro ipsarum Monialium Confessionibus audiendis specialiter approbati ab Episcopo Diocesano; Et si fecerint factum fuerit, tunc quoque confessiones irritas, & Confessarios ipso iure suspensos fore itidem declaramus; Ab hujusmodi tamen lege, & ordinatione ad supplicationem Dilecti Filii Nostrae Ludovici S. R. E. Cardinalis Belluga, & Moncada nuncupati eximius Superiores Generales, ac etiam Provinciales cuiusvis Ordinis Regularis, quibus, ut Confessiones Monialium sibi tamen subiectarum dumtaxat abque istiusmodi speciali approbatione Episcopi Diocesani audire licet, & valide possint, permitimus, & indulgemus.

§. VII. Et quia mentis, ac intentionis Nostrae est, ut remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione, precise serventur ea, quae in eadem Innocentii Praedecessoris Constitutione super assignatione, seu deputazione Confessarii extraordinarii Monialibus sui Praelatorum Regularium gubernio viventibus, disposita fuerunt, statuis quoque, ut Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel pretexto non servaverint, vel ejus executioni aliquod impedimentum directe, aut indirecte praebuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officiis, nec non privationem vocis tam activae, quam passivae incurrant.

§. VIII. Eisdem poenis eo ipso, & abque alia declaratione incurrendis subicimus etiam Regulares, qui sanctis, & ordinatis tum Praedecessoribus quoad celebrationem Missae in Oratoriis privatis, sive eorumdem Regularium Cellis, nec non usum Altaris gestatorii seu portatilis qualitercumque contravererint, seu minime obtemperaverint.

§. IX. Et quia mentis, ac intentionis Nostrae est, ut remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione, precise serventur ea, quae in eadem Innocentii Praedecessoris Constitutione super assignatione, seu deputazione Confessarii extraordinarii Monialibus sui Praelatorum Regularium gubernio viventibus, disposita fuerunt, statuis quoque, ut Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel pretexto non servaverint, vel ejus executioni aliquod impedimentum directe, aut indirecte praebuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officiis, nec non privationem vocis tam activae, quam passivae incurrant.

§. X. Et quia mentis, ac intentionis Nostrae est, ut remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione, precise serventur ea, quae in eadem Innocentii Praedecessoris Constitutione super assignatione, seu deputazione Confessarii extraordinarii Monialibus sui Praelatorum Regularium gubernio viventibus, disposita fuerunt, statuis quoque, ut Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel pretexto non servaverint, vel ejus executioni aliquod impedimentum directe, aut indirecte praebuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officiis, nec non privationem vocis tam activae, quam passivae incurrant.

§. XI. Et quia mentis, ac intentionis Nostrae est, ut remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione, precise serventur ea, quae in eadem Innocentii Praedecessoris Constitutione super assignatione, seu deputazione Confessarii extraordinarii Monialibus sui Praelatorum Regularium gubernio viventibus, disposita fuerunt, statuis quoque, ut Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel pretexto non servaverint, vel ejus executioni aliquod impedimentum directe, aut indirecte praebuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officiis, nec non privationem vocis tam activae, quam passivae incurrant.

Theol. a P. Zach. Incopl. Tom. II.

ta, ordinata, declarata, ac quoquomodo contenta, quae Clerum tum Saecularem, tum Regularem praedictorum Regnorum concernunt, etiam iuxta formam in hisce litteris nostris, infra praescribendam. Cum igitur in eadem Constitutione inter alia cautum fuerit, ne in Monasteria, Conventus, aut Domos, tam Virorum, quam Mulierum plures personae recipiantur, quam quae vel ex preventibus ipsorum Monasteriorum, Conventuum, aut Domorum, sive ex confectis elemosinis, alique obventionibus in commune conferendis possint commode sustentari: Hinc pro firmissi libertissime istius sanctionis robore statutum, ut Superiores eorumdem Monasteriorum, Conventuum, aut Domorum subditis suis, sive Clericis, sive Conventibus ibidem degentibus subministrari curent, & faciant omnia ad vicium, & velut necessaria; Et si plures Religiosus in aliquo Conventu nunc existere comperit fuerit, quam in eo iuxta modum praemissum sustentari valeant, Superior Provincialis, sive Praelatus eos ad alterum ejusdem Provinciae Conventum, qui ipsorum sustentationi idoneus sit, statim transfereat; Quatenus vero numerus Religiosorum in singulis Provinciis degentium vires Conventuum uniuscujusque Provinciae respective excedat, non alii deinceps ad Religiosum habitum in eadem suscipiendum admittantur, donec per obitum hodie viventium illo redactus sit, ut commode alii valeant: Dilectio filio moderno, & pro tempore existentium nostro, & Apostolicae Sedis in eisdem Hispaniarum Regnis Nuncio serio injungentes, quatenus sedulo curet, ut praemissa plenarium suum effectum obtineant prout illi in dicta Constitutione demandatum fuerat.

§. III. Similiter volumus, ut in promotione Regularium ad Ordines, Decretum pia memoriae Clementis PP. VII. Praedecessoris etiam Nostrae iuxta memoratam Constitutionem accuratissime observetur, directe quoque inhibentes omnibus Archiepiscopis, & Episcopis praefatis, ne eisdem Ordines conferre praesumant alicui Regulari, qui vel in Monasterio, sive Conventu intra suam Diocesim sito non degat, vel si de familia Monasterii, sive Conventus alterius Diocesis fuerit, litteras praefortias sui Superioris Regularis non exhibeat, servata in praemissis Decreti Clementis, ac Constitutionis Innocentii Praedecessorum praedictorum dispositione.

§. IV. Eisdem quoque Archiepiscopis, & Episcopis sub interminatione divini iudicii denuo praecipimus, ut quibuscumque Mulierum Monasteriis tam sibi subiectis, quam etiam quomodolibet exemptis, omni studio, & diligentia incumbant, & ad vigilent executioni eorum, quae pro custodienda Sanctimonialium Clausura, impediendoque in dicta Monasteria exteriorum ingressu, tum in Sacri Concilii Tridentini Decretis, tum in Constitutione felic. mem. Gregor. PP. XIII. Praedecessoris itidem Nostrae, quam idem Innocentius Praedecessor in praefata sua Constitutione innovavit, desuper sancita fuerant.

§. V. Porro injungimus quoque exactam ejusdem Innocentii Constitutionis observantiam circa Confessiones a Regularibus praedictis, nec etiam ex indulto, quod eis competere perperam praetenditur in vim Bullae Cruciatiae factae nuncupatae, nec ex alio quocumque privilegio excipendas abque precedente approbatione, & licentia Ordinarii pro tempore existentis loci, in quo Sacramentum Penitentiae ministratur, servata quoque limitatione, quae in ipsa licentia ab eodem Ordinario adjecta fuerit, vel quoad tempus, vel quoad locum, vel genus Praedictorum; Declarantes, quod in omnibus casibus praedictis confessiones aliter factae, & respective exceptae nollae, atque invalidae, ipsique Confessarii eo ipso suspensi erunt.

§. VI. Ad haec rursus prohibemus, atque interdicimus, ne Regulares cuiuscumque Ordinis, aut Instituti excipere audeant Confessiones Monialium etiam eorum regimini subiectarum, & ab Ordinarii jurisdictione quomodolibet exemptarum, nisi ultra licentiam suorum Superiorum Regularium examinari fuerint, & pro ipsarum Monialium Confessionibus audiendis specialiter approbati ab Episcopo Diocesano; Et si fecerint factum fuerit, tunc quoque confessiones irritas, & Confessarios ipso iure suspensos fore itidem declaramus; Ab hujusmodi tamen lege, & ordinatione ad supplicationem Dilecti Filii Nostrae Ludovici S. R. E. Cardinalis Belluga, & Moncada nuncupati eximius Superiores Generales, ac etiam Provinciales cuiusvis Ordinis Regularis, quibus, ut Confessiones Monialium sibi tamen subiectarum dumtaxat abque istiusmodi speciali approbatione Episcopi Diocesani audire licet, & valide possint, permitimus, & indulgemus.

§. VII. Et quia mentis, ac intentionis Nostrae est, ut remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione, precise serventur ea, quae in eadem Innocentii Praedecessoris Constitutione super assignatione, seu deputazione Confessarii extraordinarii Monialibus sui Praelatorum Regularium gubernio viventibus, disposita fuerunt, statuis quoque, ut Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel pretexto non servaverint, vel ejus executioni aliquod impedimentum directe, aut indirecte praebuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officiis, nec non privationem vocis tam activae, quam passivae incurrant.

§. VIII. Eisdem poenis eo ipso, & abque alia declaratione incurrendis subicimus etiam Regulares, qui sanctis, & ordinatis tum Praedecessoribus quoad celebrationem Missae in Oratoriis privatis, sive eorumdem Regularium Cellis, nec non usum Altaris gestatorii seu portatilis qualitercumque contravererint, seu minime obtemperaverint.

§. IX. Et quia mentis, ac intentionis Nostrae est, ut remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione, precise serventur ea, quae in eadem Innocentii Praedecessoris Constitutione super assignatione, seu deputazione Confessarii extraordinarii Monialibus sui Praelatorum Regularium gubernio viventibus, disposita fuerunt, statuis quoque, ut Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel pretexto non servaverint, vel ejus executioni aliquod impedimentum directe, aut indirecte praebuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officiis, nec non privationem vocis tam activae, quam passivae incurrant.

§. X. Et quia mentis, ac intentionis Nostrae est, ut remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione, precise serventur ea, quae in eadem Innocentii Praedecessoris Constitutione super assignatione, seu deputazione Confessarii extraordinarii Monialibus sui Praelatorum Regularium gubernio viventibus, disposita fuerunt, statuis quoque, ut Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel pretexto non servaverint, vel ejus executioni aliquod impedimentum directe, aut indirecte praebuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officiis, nec non privationem vocis tam activae, quam passivae incurrant.

§. XI. Et quia mentis, ac intentionis Nostrae est, ut remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione, precise serventur ea, quae in eadem Innocentii Praedecessoris Constitutione super assignatione, seu deputazione Confessarii extraordinarii Monialibus sui Praelatorum Regularium gubernio viventibus, disposita fuerunt, statuis quoque, ut Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel pretexto non servaverint, vel ejus executioni aliquod impedimentum directe, aut indirecte praebuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officiis, nec non privationem vocis tam activae, quam passivae incurrant.

§. XII. Et quia mentis, ac intentionis Nostrae est, ut remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione, precise serventur ea, quae in eadem Innocentii Praedecessoris Constitutione super assignatione, seu deputazione Confessarii extraordinarii Monialibus sui Praelatorum Regularium gubernio viventibus, disposita fuerunt, statuis quoque, ut Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel pretexto non servaverint, vel ejus executioni aliquod impedimentum directe, aut indirecte praebuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officiis, nec non privationem vocis tam activae, quam passivae incurrant.

§. XIII. Et quia mentis, ac intentionis Nostrae est, ut remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione, precise serventur ea, quae in eadem Innocentii Praedecessoris Constitutione super assignatione, seu deputazione Confessarii extraordinarii Monialibus sui Praelatorum Regularium gubernio viventibus, disposita fuerunt, statuis quoque, ut Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel pretexto non servaverint, vel ejus executioni aliquod impedimentum directe, aut indirecte praebuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officiis, nec non privationem vocis tam activae, quam passivae incurrant.

§. XIV. Et quia mentis, ac intentionis Nostrae est, ut remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione, precise serventur ea, quae in eadem Innocentii Praedecessoris Constitutione super assignatione, seu deputazione Confessarii extraordinarii Monialibus sui Praelatorum Regularium gubernio viventibus, disposita fuerunt, statuis quoque, ut Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel pretexto non servaverint, vel ejus executioni aliquod impedimentum directe, aut indirecte praebuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officiis, nec non privationem vocis tam activae, quam passivae incurrant.

§. XV. Et quia mentis, ac intentionis Nostrae est, ut remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione, precise serventur ea, quae in eadem Innocentii Praedecessoris Constitutione super assignatione, seu deputazione Confessarii extraordinarii Monialibus sui Praelatorum Regularium gubernio viventibus, disposita fuerunt, statuis quoque, ut Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel pretexto non servaverint, vel ejus executioni aliquod impedimentum directe, aut indirecte praebuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officiis, nec non privationem vocis tam activae, quam passivae incurrant.

§. XVI. Et quia mentis, ac intentionis Nostrae est, ut remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione, precise serventur ea, quae in eadem Innocentii Praedecessoris Constitutione super assignatione, seu deputazione Confessarii extraordinarii Monialibus sui Praelatorum Regularium gubernio viventibus, disposita fuerunt, statuis quoque, ut Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel pretexto non servaverint, vel ejus executioni aliquod impedimentum directe, aut indirecte praebuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officiis, nec non privationem vocis tam activae, quam passivae incurrant.